
□ SIENEESCHE SCHILDERKUNST IN DE MIDDELEEUWEN. 89

---

als een lichte droom, een zacht glanzend visioen, dat de schilder zoo gezien heeft in dagen van stille mijmerij.

De zijfiguren zijn van Lippo Memmi, en duidelijk valt hier op dat deze schilder, Simone's zwager en leerling zijn mindere was.

Slechts enkele jaren nog zou de meester in Italië blijven. De Paus riep hem naar Avignon waar hij van 1339 tot aan zijn dood in 1344 werkte.

Wat daar nog van zijn kunst over is, het is uiterst weinig en deze brokstukken van zijn arbeid worden hem dan nog betwist.

Zijn invloed echter is er niet onbelangrijk geweest. Had Simone oorspronkelijk van Fransche miniaturen het een en ander geleerd, nu beïnvloedde hij op zijn beurt weer de Fransche schilders die er met hem samen werkten. Zijn fijne penseelstreek, zijn smaakvolle gratie gepaard gaande met een getemperd realisme hebben onmiskenbaar op de Fransche kunst van de late Middeleeuwen ingewerkt. In heel Frankrijk en zelfs tot in Engeland valt die inwerking te bespeuren.

In zijn eigen stad maakte Simone evenzeer school doch geen van zijn volgelingen bereikte zijn meesterschap.

Lippo Memmi is van hen nog de belangrijkste. Hij is echter het beste daar, waar hij zijn meester zoo trouw mogelijk volgt. Zijn schilderwijze is echter stijver, koeler dan die van Simone, zijn werk is gevoel loozer. Hij verstaat wel de techniek maar zijn kunst is niet.... geïnspireerd. Dat ondefinieerbaar-fijne, ik zou willen zeggen artistieke, van Simone mist hij.

Toch treft ons in de Servi-kerk in Siena zijn Madonna boven de Sacristijdeur, door een zekere rustige schoonheid in het gelaat. Van nabij bezien valt echter een zekere stijfheid in het geheel niet te miskennen.

Zoo verstrakte de kunst van Simone weldra. Alleen een zeer fijn, gevoelvol meester kan zich veroorloven te schilderen als hij, zich te vermeien in pracht en gratie. Zoodra een schilder die fijnheid en dat gevoel mist wordt een dergelijk soort werk banaal, en de gratie onttaardt in weekheid of in gezochte vormen. Hieraan ontkwamen dan ook zijn volgelingen niet.

Doch twee schilders brachten nieuw leven in de Sieneesche schilderschool, de broeders Ambrogio en Pietro Lorenzetti.

Pietro, de oudste, bouwt weliswaar feitelijk op Duccio voort, doch hij ontwikkelt diens realisme verder. Ambrogio heeft op jeugdiger leeftijd dan Pietro met de kunst van Simone kennis kunnen maken en is daardoor meer door dezen beïnvloed.

De kunst der Lorenzetti's is minder decoratief dan die van Simone. In de typeering van tooneelen uit het dagelijksch leven gaan zij echter veel verder. Vooral Ambrogio doet dit.

De verovering der werkelijkheid heeft voor deze beide schilders na-